

บทความวิจัย (Research Article)

การศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

A Study of Readiness of Autonomous English Language Learning among Students in Faculty of Education, Naresuan University

ยุดารัตน์ คำแก้ว¹ สุภิสร์สร่า บุญชู¹ สำราญ มีแจ้ง² และชยุดา เกิดเที่ยง^{1*}

Yudarat Kumkaew¹, Suphitsara Bunchoo¹, Samran Mejang² and Chayuda Koedtiang^{1*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองและเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศและสาขาวิชา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2564 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่ (t-test) และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (f-test) ผลการวิจัยพบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.64$, S.D. = 0.62) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.35$, S.D = 0.64) ด้านการบริหารการจัดการด้วยตนเองมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ($\bar{x} = 3.48$, S.D = 0.62) และด้านการสืบค้นด้วยตนเองมีระดับความพร้อมสูง ($\bar{x} = 4.10$, S.D = 0.66) เมื่อผู้วิจัยเปรียบเทียบ

¹ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

English Language Major, Faculty of Education, Naresuan University

² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Faculty of Education, Naresuan University

*Corresponding author; email: chayudak62@nu.ac.th

ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในแต่ละด้านไม่แตกต่างจากนิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง จำแนกตามสาขาวิชา พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ มีความพร้อมแตกต่างกันในด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและด้านการสืบค้นด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมมากกว่านิสิตสาขาวิชาคณิตศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาไทย แต่ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านการบริหารจัดการด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความพร้อม การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง ภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this descriptive study were to examine the readiness for autonomous English language learning among students in faculty of education, Naresuan University and to compare their readiness for autonomous English language learning by gender and major. The samples comprised of 90 third-year students majoring in English, Thai, and Mathematics. The research instrument was a set of questionnaires. Frequencies, percentages, means, standard deviation, t-test, and One-Way Anova were used to analyze the data. The analysis revealed that the overall score of the readiness for autonomous English language learning were moderate ($\bar{x} = 3.64$, S.D. = 0.62). Students had moderated self-directed learning attributes ($\bar{x} = 3.35$, S.D = 0.64) and self-administration ($\bar{x} = 3.48$, S.D = 0.62) but high on inquiry competence ($\bar{x} = 4.10$, S.D = 0.66). There was an insignificant difference of the readiness for autonomous English language learning between male and female students at $p \leq 0.05$. However, there was a significant difference among students majoring in English, Thai, and Mathematics on the readiness of autonomous English language learning at $p = 0.05$. English major students were more ready than their counterparts in Thai and counterpart major.

Keywords: Readiness, Autonomous Learning, English Language

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของทุกคนภายในสังคมไม่ว่าจะเป็นด้านการทำงาน ด้านการศึกษา รวมถึงด้านเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ด้าน การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน จึงเป็นความจำเป็นที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดความคล่องและความชำนาญในการใช้ภาษา ประเทศไทยเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่ใช้ในการดำเนินชีวิตและการทำงานในยุคปัจจุบัน จึงกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานและเป็นหนึ่งในวิชาแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2552, อ้างถึงใน สลิลลา วงศ์กระจ่าง, พัชรราวดี อักษรพิมพ์ และ อมรรัตน์ จิรันดร, 2562, น. 347) นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งยังกำหนดให้บัณฑิตได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษและพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เนื่องจากการฝึกทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ผู้เรียนจำเป็นจะต้องทำอย่างสม่ำเสมอและปรับใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวัน นอกจากนี้การเรียนภาษาอังกฤษแค่เพียงในชั้นเรียนหรือการรอรับความรู้จากครูผู้สอนยังทำให้ผู้เรียนไม่สามารถฝึกทักษะภาษาอังกฤษจากบริบทจริงได้เท่ากับการเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรง ผู้เรียนจะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำความรู้ไปใช้ในการทำแบบทดสอบมากกว่านำมาปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ นอกห้องเรียนได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ นักวิชาการได้ให้คำนิยามการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง (Autonomous Learning) ไว้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นสำหรับสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้และวิธีที่ผู้เรียนเรียนรู้ กล่าวว่าการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองทำให้ผู้เรียนมีความเป็นส่วนตัวและมีสมาธิมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงสามารถบรรลุผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความต้องการและความชอบของผู้เรียน ซึ่งผลลัพธ์จะตรงกันข้ามกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิมหรือการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ครูเป็นผู้ตัดสินใจส่วนใหญ่ (Richards, 2013) ดังนั้นจึงสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า “การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง” เป็นการเรียนรู้ที่มีความเป็นอิสระ ผู้เรียนสามารถค้นหาความรู้นอกชั้นเรียนได้ด้วยตนเอง และผู้เรียนควรมีความรับผิดชอบและหมั่นศึกษาหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ หัวใจของการเรียนรู้แบบ

พึ่งพาตนเอง คือ การที่ผู้เรียนรับรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนเองในฐานะผู้เรียน โดยผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบในตนเองและมีเป้าหมายที่ต้องการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ (Gould, 2013)

การศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น “การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง” ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรฝึกปฏิบัติ เพราะผู้เรียนอาจมีเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่จำกัด (Gould, 2013) โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษประมาณเพียง 3 - 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องเพิ่มความรู้และทักษะภาษาอังกฤษอย่างรวดเร็วเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองและเตรียมพร้อมเข้าสู่การแข่งขันในตลาดแรงงานในอนาคต ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนต้องมีทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองเพราะผู้เรียนจะสามารถฝึกฝนและค้นคว้าความรู้ทางภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถนำรูปแบบการเรียนรู้นี้ไปปรับใช้กับการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษของตนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ เช่น การดู YouTube ภาพยนต์ ซีรีส์ หรือการอ่านข่าวเป็นภาษาอังกฤษ โดยที่ผู้สอนไม่จำเป็นต้องควบคุมการเรียนการสอนตลอดเวลาแต่ควรปรับเปลี่ยนมาเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life - long Learning) นอกจากนี้การเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองมีความสอดคล้องกับทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connected Theory) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันกลุ่มพฤติกรรมนิยมเป็นผู้นำทฤษฎี หลักการเรียนรู้ ซึ่งกล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) โดยมีหลักเบื้องต้นว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยแสดงในรูปแบบต่าง ๆ จนกว่าจะเป็นที่พอใจและเหมาะสมมากที่สุด หรือที่เรียกกันว่า “การลองผิดลองถูก”

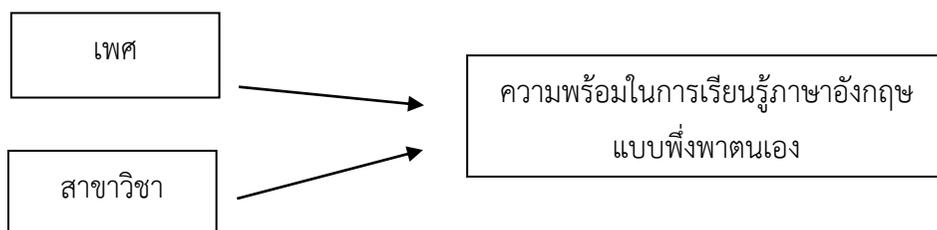
คณะศึกษาศาสตร์ เป็นคณะหนึ่งในระดับอุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์มุ่งผลิตครูที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถที่จะสามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนตลอดเวลา ดังนั้นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์จึงต้องมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา หรือเรียกได้ว่าต้องมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะรายวิชาภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษาที่จำเป็นอย่างมากสำหรับทุกอาชีพในปัจจุบัน จึงต้องอาศัยการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลัก ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ยังไม่พบข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพของนิสิตเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อทราบระดับความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิต และเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตที่มีเพศและสาขาวิชาแตกต่างกัน ผู้สอนแต่ละท่านยังสามารถนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวไปค้นหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองให้แก่บัณฑิตอย่างตรงจุด ก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและเกิดประสิทธิผลสูงสุดแก่ตัวนิสิตต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศและสาขาวิชา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง โดยแบ่งองค์ประกอบของความพร้อม ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง
 - 1.1 ประเมินความรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้
 - 1.2 ค้นคว้าความรู้ทางภาษาอังกฤษใหม่ ๆ
 - 1.3 สะท้อนความคิดไตร่ตรองสิ่งที่ได้เรียนรู้
 - 1.4 แลกเปลี่ยนความรู้ภาษาอังกฤษกับคนอื่น
 - 1.5 กระตุ้นตัวเองให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา
- 2) ด้านการบริหารจัดการด้วยตนเอง
 - 2.1 จัดลำดับความสำคัญของงานที่ทำว่าอะไรทำก่อน - หลังได้
 - 2.2 บริหารจัดการกับเวลาของตัวเอง เวลาเรียนและเวลาส่วนตัวได้
 - 2.3 สามารถวางแผนก่อนจะกระทำการใด ๆ เช่น การวางแผนก่อนเรียน
 - 2.4 กำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเองได้
 - 2.5 รวบรวมข้อมูลหรือข้อเท็จจริงก่อนทำการตัดสินใจ
- 3) ด้านการสืบค้นด้วยตนเอง
 - 3.1 สืบค้นความรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
 - 3.2 สนใจที่จะเรียนรู้ทักษะการสืบค้นหาความรู้ภาษาอังกฤษ
 - 3.3 สามารถสืบค้นหาความรู้ภาษาอังกฤษอย่างหลากหลายวิธี

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1,936 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2564 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 90 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

3. ตัวแปรที่ต้องการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น

1. เพศ จำแนกเป็น หญิง-ชาย
2. สาขาวิชา จำแนกเป็น สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์

3.2 ตัวแปรตาม ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร และเพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศและสาขาวิชา ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร และ กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1,936 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2564 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 90 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ซึ่งมีรายละเอียดขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เลือกสาขาวิชาแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ขั้นตอนที่ 2 สุ่มนิสิตแต่ละสาขาวิชา มาสาขาละ 30 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified sampling) โดยใช้สาขาวิชาเป็นระดับชั้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง โดยมีวิธีการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1 วิธีการสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง เพื่อนำมาปรับใช้ในการสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหา ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับคำถามที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างข้อคำถามโดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ เช่น เพศ สาขาวิชา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง เป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ตามระดับความถี่ของพฤติกรรมของนิสิตในแต่ละข้อรายการ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือมาจากงานวิจัยของ มณี อาภานันท์กุล, รุจิเรศ ธนุรักษ์ และ ยวดี ฤ็ษา (2551) “การพัฒนาเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลไทย ระดับปริญญาตรี” โดยผู้วิจัยได้ปรับข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมของผู้เรียนในเรื่องความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง โดยแบ่งองค์ประกอบของความพร้อมออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) ด้านการบริหารจัดการด้วยตนเอง และ 3) ด้านการสืบค้นด้วยตนเอง เมื่อสร้างแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยทบทวนข้อคำถามโดยพิจารณาถึงความเหมาะสมและความชัดเจนของภาษาที่ใช้

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความครอบคลุมตามโครงสร้างของเนื้อหา ความเหมาะสมเกี่ยวกับปริมาณข้อคำถาม

ขั้นตอนที่ 5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 การแปลความหมายของความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การแปลความหมายของความพร้อมโดยรวมรายด้าน พิจารณาตามเกณฑ์ที่กำหนดจากการแบ่งคะแนนเป็น 3 ระดับ โดยใช้วิธีคำนวณหาอันตรภาคชั้น (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, อ้างถึงใน บุศรินทร์ ผัดวัง และ สุภาภรณ์ อุตมลักษณ์, 2556, น. 77) กำหนดระดับคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็น 3 ระดับ คือ

- 1) ระดับต่ำ มีค่าคะแนน 1.00–2.33
- 2) ระดับปานกลาง มีค่าคะแนน 2.34–3.67
- 3) ระดับสูง มีค่าคะแนน 3.68–5.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดยใช้ Google Form ผู้วิจัยใช้เวลาเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบสอบถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. ตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทำการปรับปรุงตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มนิสิตที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยรวมด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สรุปได้ว่า มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.65

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยมีรายละเอียดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ร้อยละ (%)

ค่าร้อยละ ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ และสาขาวิชา

2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ใช้วิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 2 ของแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท 5 ระดับ

3. สถิติที่ทดสอบ (T-test)

ใช้วิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศ (ชาย-หญิง)

4. F-test (One - Way ANOVA)

ใช้วิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามสาขาวิชา (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย)

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำแนกตามเพศและสาขาวิชา

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ เพศ และสาขาวิชาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและสาขาวิชา

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	37	41.10
หญิง	53	58.90
รวม	90	100.00
2. สาขาวิชา		
ภาษาอังกฤษ	30	33.30
คณิตศาสตร์	30	33.30
ภาษาไทย	30	33.30
รวม	90	100.00

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 90 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 58.90 เพศชาย จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 41.10 ซึ่งนิสิตกลุ่มตัวอย่างในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และภาษาไทย มีจำนวนเท่ากัน คือ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบความพร้อม

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	\bar{x}	SD	ระดับ
1. ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.35	0.64	ปานกลาง
2. ด้านการบริหารการจัดการด้วยตนเอง	3.48	0.62	ปานกลาง
3. ด้านการสืบค้นด้วยตนเอง	4.10	0.66	สูง
โดยรวม	3.64	0.62	ปานกลาง

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ยของความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง พบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.64$, S.D. = 0.62) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.35$, S.D. = 0.64) ด้านการบริหารการจัดการด้วยตนเองมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ($\bar{x} = 3.48$, S.D. = 0.62) และด้านที่มีระดับความพร้อมสูง คือ ด้านการสืบค้นด้วยตนเอง ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = 0.66)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเอง ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำแนกตามเพศและสาขาวิชา

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิต
จำแนกตามเพศ

	ชาย		หญิง		t	Sig.
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
1. ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.25	0.56	3.42	0.69	-1.17	0.25
2. ด้านการบริหารจัดการด้วยตนเอง	3.40	0.56	3.53	0.66	-0.96	0.34
3. การสืบค้นด้วยตนเอง	4.19	0.43	4.04	0.78		

จากตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในแต่ละด้านไม่แตกต่างจากนิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตจำแนกตามสาขาวิชา

	ภาษาอังกฤษ		คณิตศาสตร์		ภาษาไทย		f	Scheffe
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
1. ด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.73	0.48	3.00	0.50	3.31	0.64	12.27*	1≠2 1≠3
2. ด้านการบริหารจัดการด้วยตนเอง	3.57	0.66	3.40	0.54	3.46	0.68	0.54	-
3. ด้านการสืบค้นด้วยตนเอง	4.37	0.39	4.08	0.63	3.87	0.81	4.72*	1≠3

*p <.05

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 พบว่า นิสิตมีความพร้อมแตกต่างกันตามระดับคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและด้านการสืบค้นด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (Scheffe Test) พบว่า นิสิตต่างสาขาวิชามีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองต่างกัน คือ นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านิสิตสาขาวิชาคณิตศาสตร์และสาขาวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (Scheffe Test) ยังพบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านการสืบค้นด้วยตนเองสูงกว่านิสิตสาขาวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปและอภิปรายผล

1. ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเข้าถึงแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ผ่านอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันนี้สามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว ทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองนั้นสามารถเลือกเรียนได้จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เช่น YouTube Facebook page Website เป็นต้น การเข้าถึงความรู้ที่ไม่จำกัดนี้ ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกที่จะเรียนรู้ด้วยการลองผิดลองถูกจนเจอรูปแบบการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดร์ค (Thorndike's Connected Theory) กล่าวคือ การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยมีหลักพื้นฐานว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่มีก็จะออกมาในรูปแบบต่างๆ หลายรูปแบบ โดยการลองผิดลองผิด จนกว่าจะพบรูปแบบที่ดีและเหมาะสมที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าไม่เพียงแค่นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษแต่รวมถึงนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์ก็สามารถเข้าถึงข้อมูลและแหล่งเรียนรู้ตามความสนใจได้อย่างเท่าเทียมกัน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเอง ดังนั้นความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตทั้งสามสาขาวิชาจึงอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

2. ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงและนิสิตชายมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองนั้นขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเป็นหลักมากกว่าเพศที่เป็นตัวกำหนด ถ้านิสิตมีการสืบค้นและเรียนรู้ด้วยตัวเองอยู่เสมอก็จะทำให้นิสิตมีประสบการณ์และความพร้อมมาก สอดคล้องกับ Daniel Amen ผู้เขียนหนังสือชื่อ Unleash the Power of the Female Brain กล่าวว่า เพศไม่ได้มีผลต่อความฉลาดทางการเรียนรู้ได้ดี แต่เพศอาจมีผลต่อความสามารถในบางด้าน (Plook Creator, 2560) และอีกเหตุผลหนึ่ง คือ นิสิตทั้งสามสาขาวิชาเป็นกลุ่มคนในยุค Gen Z ซึ่งลักษณะนิสัยของกลุ่มคน Gen Z จะมีความเปิดกว้างทางความคิด ยอมรับความแตกต่าง ปรับทัศนคติได้ดี ไม่แบ่งแยกเพศชายหญิง ทำให้ลักษณะทางความคิดและการเรียนรู้ของเพศชายและหญิงใน Gen Z ไม่แตกต่างกัน อีกทั้งคน Gen Z เกิดมาในยุคเทคโนโลยีที่ทันสมัย คนเจนนี้สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างรวดเร็ว จึงมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองเป็นอย่างมาก (บุ๊คพลัส, 2563) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองนั้นขึ้นอยู่กับตัวบุคคลเป็นหลักไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายก็ตาม

3. จากการศึกษ เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของสาขาวิชา พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่านิสิตสาขาวิชาคณิตศาสตร์และสาขาวิชาภาษาไทย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนและเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เรียนนั้นค่อนข้างมีความยากและเฉพาะเจาะจงทั้งภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ จึงทำให้นิสิตต้องเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่เสมอ นอกจากนี้นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษยังต้องประเมินความรู้ทางภาษาอังกฤษของตนเองและแลกเปลี่ยนความรู้ภาษาอังกฤษกับคนอื่นอยู่ตลอดเวลา เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จึงทำให้นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา (2558, น. 500) กล่าวว่า สาขาวิชาหรือแผนการเรียนเป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า นิสิตที่มีสาขาวิชาต่างกันมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านการบริหารการจัดการด้วยตนเอง พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มีความพร้อมในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ เนื่องจากนิสิตทั้งสามสาขาวิชาเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์เช่นเดียวกัน โดยส่วนใหญ่ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์จะสามารถบริหารจัดการสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองเพราะนิสิตต้องเตรียมพร้อมในการเป็นครู นอกจากนี้ นิสิตสามารถวางแผนก่อนจะกระทำการใด ๆ ได้ เช่น การวางแผนก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของนางลักษณ์ ใจฉลาด (2559) ที่ได้ศึกษา คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ กล่าวว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนิสิต นักศึกษาคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จะมีคุณลักษณะการเป็นผู้นำทางวิชาการ คุณลักษณะการปฏิบัติงานดี มีความรับผิดชอบ และบริหารการจัดการด้วยงานต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ ด้วยเหตุนี้ นิสิตทั้งสามสาขาวิชาจึงมีความพร้อมในการบริหารเวลาและวางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ได้จากประสบการณ์การเรียนและการทำงานในฐานะ นิสิตครูที่จะต้องวางแผนและรวบรวมข้อมูลก่อนที่จะกระทำการใด ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านการสืบค้นด้วยตนเอง พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองในด้านการสืบค้นด้วยตนเองสูงกว่าสาขาอื่น เนื่องจาก นิสิตวิชาภาษาอังกฤษมีการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลาเพราะต้องนำความรู้มาใช้ในการทำงานทั้งในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษจึงมีประสบการณ์ในการสืบค้นข้อมูลมากกว่า ทำให้ได้เปรียบในการเลือกใช้เครื่องมือที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากกว่า นิสิตสาขาวิชาอื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา (2558, น. 500) กล่าวว่า สาขาวิชาหรือแผนการเรียนเป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรจัดสรรให้ผู้เรียนมีเวลาในการศึกษาหาความรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีการส่งเสริมและจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสนใจ
2. ควรจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและพัฒนาสถานที่ให้มีบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นความสามารถในการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เช่น ระบบห้องสมุด ระบบเทคโนโลยีและสารสนเทศ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ โดยแบ่งผู้เรียนตามความถนัดทางการเรียน เช่น ความถนัดทางด้านภาษา (สายศิลป์ภาษา) และด้านคณิตศาสตร์เหตุผล (สายวิทย์-คณิต) เพื่อทราบความแตกต่างและความเหมือนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของผู้เรียนที่มีความถนัดทางด้านศิลป์ภาษา และด้านวิทย์-คณิต ทั้งทางด้านสติปัญญาและเจตคติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. ควรศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
3. ควรศึกษาความแตกต่างและรูปแบบการพัฒนาความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในแต่ละสาขา เพื่อส่งเสริมให้นิสิตสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้เต็มศักยภาพ

เอกสารอ้างอิง

- ชนวิวัฒน์ อรุณสุขสว่าง, และ นรินทร์ สังข์รักษา. (2558, พฤษภาคม). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 8(2), 493 - 505.
- นางลักษณ์ ใจฉลาด. (2559). *คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม).
- บุ๊คพลัส. (2563). *ลักษณะนิสัยของกลุ่มคน Gen Z*. สืบค้นจาก <https://bookplus.co.th/ลักษณะนิสัยของกลุ่มคน-gen-z/>
- บุศรินทร์ ผัดว้าง, และ สุภาภรณ์ อุตมลักษณ์. (2556, กรกฎาคม - ธันวาคม). ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 23(21), 74-84.
- มณี อาภานันท์กุล, รุจิเรศ ธนรักษ์ และ ยุวดี ฤชา. (2551, เมษายน). การพัฒนาเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลไทยระดับปริญญาตรี. *วารสารสมาการพยาบาล*, 23(2), 52-69.

สลิลลา วงศ์กระจ่าง, พัชราวดี อักษรพิมพ์ และ อมรรัตน์ จิรันดร. (2562). การสำรวจความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. ใน *การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2 “มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นวัตกรรมสร้างสรรค์สังคม”* (น. 345-358). สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

Gould, J. H. (2013). *Learner autonomy*. Retrieved from <https://oupeltglobalblog.com/2013/01/29/learner-autonomy/>

Plook Creator. (2560). *จริงหรือไม่ที่ผู้ขายฉลาดกว่าผู้หญิง*. สืบค้นจาก <https://www.trueplookpanya.com/knowledge/content/62864/-scibio-sci->

Richards, C. J. (2013). *Autonomous learner*. Retrieved from <https://www.professorjackrichards.com/autonomous-learner/>